

FRASER LÖNN

Aave- tanssi

TAMMI

Kiitokset:

**Taiteen edistämiskeskus
Kansan sivistysrahasto, Tammen rahasto
Alfred Kordelinin säätiö**

Kansi: Jussi Kaakinen

© Pasi Lönn 2015

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-8347-9

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Tornin kellotaulu tuskin näkyi sateen läpi, mutta viisarit osoittivat puoli kahdeksaa, kun Jakke ja Make polkivat Kirkkopuiston poikki alas niin lujaa kuin ikinä pääsivät. Punertava hiekkaväylä sai kyytiä ikivanhojen tammien ja lehmusten alla. Vasta-ajetulla, kiiltävällä nurmikolla hoippui muutama sään uhmaaja matkalla alakaupunkiin, ehkä baareihin, tyhjiä tölkkejä ja tupakantumppeja näkyi siellä täällä. Pian hämärä laskeutuisi jyväskyläläisen torstai-illan ylle. Vielä nyt näkyi valoa ja varjoja, vaikka aurinko kai paistoi vain omaksi ilokseen mustien pilvien takana.

Kivettynyt Minna Canth jäi oikealle taakse, kun pojat hölläsivät vauhtiaan ennen Vapaudenkadun risteystä. Kirkkopuiston vehreys veti viimeisiään muuntuakseen syksyn tummempiin väreihin. Kadulla ei liikkunut autoja, ja Jakke ja Make laskivat vielä melkein täysillä

sen yli teatterille saakka. Valotaulun komeat julisteet esityksistä eivät poikia nyt kiinnostaneet. Kohta he jarruttivat renkaat kirskuen poliisi- ja teatteritalon erotavan porttikongin kohdalla ja rämäyttivät pyöränsä pusikkoon harmaanvalkoista tiiliseinää vasten. Make lukitsi pyörät takarenkaistaan yhteen ja kytki kypärät samaan vajerilukkoon. Ensin pojat vilkaisivat, näkyisikö näyttelijöiden pukuhuoneen ikkunassa mitään mielenkiintoista, mutta ei. Sitten he harppoivat kolme askelmaa kerrallaan portaat Kilpisenkadulta poliisi-aseman ovelle, joka toimi sisäänkäyntinä vain harvoille ja valituille, luotetuille. Leveät portaat nousivat lipan alle, missä pojat ravistivat vaatteitaan kuin uitetut koirat turkkejaan.

Konstaapeli Veijo Muusi virnisteli eteisessä ja tyrkkäsi oven auki lapion kokoisella kämmenellään. Hän oli pukeutunut valkoiseen T-paitaan ja kauhtuneisiin farkkuihin, joiden sininen väri oli tyystin hävinnyt, jalassa oli valkoiset tennissukat ja mustanhaaleat Crocsit. Posket punoittivat terveeseen kesärusketuksen päällä, pikku näppyjä näkyi siellä täällä miehen naamassa ja kumpaakin peukaloa koristi ruskea peruslaastari ilman Muumeja tai muitakaan piristykisiä. Hän näytti suurin piirtein siltä kuin aina ennenkin.

– Terve, Muusi sanoi ja kätteli molempia väkevällä puristuksella ja suoraan silmiin katsoen.

– Terve, Make sanoi.

– Minkä kesä kastelee, sen kesä myös kuivaa, Muusi lohdutti hymyillen. – Kelejä tulee ja menee, samoin myös kesiä.

– Moi Veijo. Tämä kesäloma meni jo, Jakke sanoi.

– Kesäloma ehkä, mutta kuitenkin vielä lämmintä pitelee, voi pidellä jonkin aikaa, jos oikein ajatellaan. Nämä ihanat elokuun lopun romanttiset illat, torstai on toivoa täynnä... Muusi jatkoi viisto, sumeneva katse silmissään.

– Tultiinko me tänne tähän aikaan illasta keleistä ja romantiikasta puhumaan? Make kysyi terävästi.

– Ette suinkaan, Veijo Muusi sanoi napakasti. Hänen katseensa terästyi hetkessä rakkauden hämystä viiltävän kirkkaaksi poliisimiehen katseeksi, kuin haukalla saaliin nähdessään. – Kutsuin teidät poliisiase-malle, rikosasioissa pyhimmästä pyhimpään, koska on tapahtunut rikoksista vakavin: murha.

2.

Ilmeisesti poliisiasemalla ei ollut ilmastointia lainkaan tai ainakaan se ei toiminut kunnolla, poikia nimittäin hiosti. Mitä peremmälle he menivät, sitä tuskaisemmalta tuntui. Putkakäytävältä kantautui epämääräistä mölinää sekä pulinaa ja sieraimiin leijui lämpimänkirpeää, violetinkeltaista hajua, Muusin mukaan normaalia kesäisen torstai-illan meininkiä asemalla, sinänsä tuttua ja turvallista. Lauantaiaamuun mennessä tunnelma tiivistyi entisestään, sunnuntain vastaisen yön menosta puhumattakaan. Putkat täyttyisivät ja ääni- ja hajumaailmat rikastuisivat. Vartijoiden kopissa vilahti joku. Kuulemma maanantaihin mennessä jo hiljenisi.

Jakke ja Make seurasivat Veijo Muusia portaikkoon ja kiipesivät seuraavaan kerrokseen. Sitten ei enää kuulunut mitään, ei tuoksunut miltään eikä näkynyt muita. He kulkivat pitkin vaaleasävyistä käy-

tävää, jonka kummallakin puolella avautui vitivalikoisia ovia. Niiden pielissä erottuivat nimikyltit: vanhempi rikoskonstaapeli Riku Kallio, Hanna Koivu, rikosyli-
konstaapeli Lasse Flink, tutkintasihteeri Irma Petäjä ja niin edelleen. Käytävän puolivälissä kolmikko pysähtyi ovelle, jonka muovikyltissä luki: vanhempi rikoskonstaapeli Veijo MUUSI.

– Peremmälle, Veijo Muusi toivotti virallisin äänenpainoin.

– Miksi sinun koko sukunimesi on kirjoitettu isolla? Make kysyi, – kun kaikkien muiden on normaalisti.

– Olen tullut viimeisimpänä rikospuolelle, Veijo Muusi sanoi, – ja poliisilaitos säästää kaikessa. Enää silloin ei pieniä u-kirjaimia löytynyt, koska henkilökuntaan kuuluvat muun muassa Tuutunen, Uuno Mujunen ja Tuomo Uusi-Autuus. Pieniä s- ja i-kirjaimia olisi riittänyt laatikossa, mutta Veijo MUUSI olisi näyttänyt hölmöltä.

Jakke ja Make löysivät ikivanhat vihreät kangaspäällysteiset tuolit allensa ja istuivat Muusin pöydän ääreen. Raitis ilma tunki puoliksi avoimesta tuuletusikkunasta sisälle ja tuntui muutenkin helpommalta hengittää kuin alakerrassa. Make irrotti peukalo-etusormiotteella litimätkää farkunlahjetta reidestään. Takki sentään oli hieman suojannut ja T-paita tuntui paikoin kuivalta. Toisaalta sieltä mistä paita ei ollut ulkopuolelta kastunut, se oli hionnut sisältä. Myös Jakke nyppi vaatteita irti iholtaan ja pyyhkäisi otsalle

liiskaantuneet hiuksensa pystyyn. Hänen tukkansa oli paahtunut kesän aikana vitivalkeiseksi. Kummankin pojan alle ruskealle laattalattialle alkoi syntyä hyvää vauhtia lätäkkö.

Huoneen nurkassa jökötti harmaa, jyhkeä peltikaappi. Veijo Muusi nykäisi rämisevän oven auki ja nappasi kaapin pohjalta kolme puolen litran vetoista omenalimonadipulloa. Kaapista vilahti varustevyö, suojaliivit ja muita poliisin sinisiä ja mustia varusteita. Hän sihautti korkit auki. Pojat väläyttivät leveät hymyt kiitokseksi ja kulauttivat kunnan hörpyt. Muusi painoi peukalonkyntensä etiketin puoliväliin ja pulputti pullon suusta silmät tiukasti kiinni. Sitten Muusi laski pullon pöydälle ja ruskean juoman helmeilevä pinta asettui täsmälleen kynnen kohdalle.

– Ei heitä milliakään, ei edes millimetrin tuhannesosaa, Veijo Muusi kehui juomataitoaan. – Minä tutkin tätä murhajuttua yhdessä Ismo Tuutusensa kanssa, Muusi jatkoi ja röyhtäisi niin, että seinissä kaikui. Äänen vaiettua valkosipulintäyteinen ilma alkoi täyttää huonetilaa.

– Murhajuttu, Make toisti kuin varmistaakseen kuulleensa oikein.

– Oho, Jakke jatkoi ja hänen jäänsiniset silmänsä alkoivat kiilua uteliaisuudesta.

Poliisimies istui tuolille, joka narahti. Työpöytä pullisteli mappeja, papereita, kyniä ja pilkisti niiden seasta pari tyhjää omppulimsapulloakin. Lattialle oli

eksynyt pari päistään pureskeltua lyijykynänpätkää, jotka Jakke poimi pöydälle, jolta juuri ja juuri löytyi vielä pari kämmenellistä tyhjää tilaa. Valkoisilla seinillä ei näkynyt maalauksia, ei edes julisteita. Työpöydän viereisellä koivuisella avohyllyllä kaksi tiiliskiven paksuista lakikirjaa loi työhuoneeseen arvokasta virallisuutta, toisaalta A4-kokoinen valokuva Veijo Muusin avovaimosta pehmensi tunnelmaa inhimilliseksi: Minna poseerasi iloisesti hymyillen kirjavassa kukkamekossa pitseriansa edustalla ja Minna's Pizza Place -kyltti näkyi kokonaan.

Veijo Muusi katseli haikein ilmein ikkunaan osuvia ja mutkitellen valuvia sadepisaraita, joista jäi pitkiä kurarantuja lasiin. Muusi röyhtäisi vielä kerran ilmaa valkosipulilla tihentäen. Hän ikään kuin pidätteli sanoja, jotka aikoi sanoa. Ylipäätään miehen olemus näytti pingottuneelta ja tavanomainen, iloinen vapautuneisuus piilotteli jossakin.

– Tietysti on poikkeuksellista, että kerron tästä teille, Muusi aloitti hitaasti. – Erittäin harvinaista.

– Voit luottaa meihin sataprosenttisesti, Make vakuutti, – kyllä sinä sen tiedät.

– Vähän ylikin, Jakke nyökytteli vahvistukseksi. – Ainakin satakaksikymmentä prosenttia.

– Kernaasti, Muusi sanoi ja katsoi poikia silmiin, – mutta en silti saisi ihan kaikesta höpistä. Jotkut tylsät tahot kutsuvat sitä vaitiolovelvollisuudeksi tai liikaa puhumista jopa tietovuodoksi. Semmoinen maine ei

koidu näissä hommissa hyväksi pidemmän päälle ja moisesta voi nykyään saada jopa potkut.

– Meikäläisen äidille pitäisi määrätä vaitiolovelvollisuus, kun se mäkättää milloin mistäkin, Jakke sanoi.

– Sama täällä. Ennemminkin hiljaisuuspakko... Mutta mitä on tapahtunut? Make kysyi määrätietoisella äänellä.

Veijo Muusi lopetti ikkunan rantujen ihmettelyn ja nousi hitaasti seisomaan. Hänen polvensa naksahtelivat ja hetken ajan katse harhaili onttona huoneen seinillä kuin ihmetellen, missä sitä oltiinakaan. Sitten miehen pingispallon kokoinen aataminomena nytkähti pari kolme kertaa, kun limsapullo tyhjentyi viimeistä pisaraa myöten.

Yhtäkkiä Veijo Muusin katse tiivistyi ja ryhti suoristui.

– Muuan Marko Laaksonen kuoli epäselvissä olosuhteissa, Muusi sanoi kolkolla äänellä. – Katosi jäljettömiin.

– Kuin tuhka tuuleen? Jakke arveli.

– Oikeastaan ihan päinvastoin, Veijo Muusi sanoi. – Odottakaapa, kun kerron.

– Marko Laaksonen, Make toisti ja katsoi kysyvästi Jakkea.

– En minä ainakaan tunne ketään Marko Laaksosta, Jakke sanoi. – Muutaman Markon tiedän, kuten esimerkiksi Maken, ja myös pari kolme Laaksosta, esi-

merkiksi erään äidin työkaverin, mutta en ainuttakaan kokonaista Marko Laaksosta.

Veijo Muusi istahti leveälle ikkunalaudalle ikään kuin aikoinaan poliisitalon piirtänyt arkkitehti Alvar Aalto olisi suunnitellut sen juuri sitä tarkoitusta varten. Muusi vilkaisi alas Kilpisenkadulle ja katsoi sitten poikia vakavin silmin ja sanoi:

– Kenties Marko Laaksosen lempinimi Lapamake kertoo teille enemmän.

Make kääntyi äkisti katsomaan Jakkea, joka jo tolljotti kaveriaan silmät renkaina.

– Lapamake, pojat toistivat yhteen ääneen.

– Ei voi olla totta, Make vielä lisäsi.

Jakke pyöritti epäuskoisena päätään.

Veijo Muusi kertoi, että Marko ”Lapamake” Laaksonen – talonmies ja niin sanottu jokapaikanhöylä Jaken ja Maken koulusta – oli lähtenyt veneellä kesämökiltään ja vene oli löytynyt tyhjillään ajelehtimasta.

– Lapamake otti tämän päivän ja huomisen vapaaksi, Make sanoi nieleskellen, – hän puhui siitä eilen koululla.

– Niinkö? Muusi kysyi. – No enpä pyytänyt teitä turhaan tänne! Arvasin, että olette heti kartalla.

– Ruokalassa kertoi kesken syönnin, Jakke muisteli, – oli nakkikastiketta ja perunamuusia, sitä tarjotaan usein keskiviikkoisin. Taidettiin santsata kaksi kertaa.

– Ainoastaan sinä otit kaksi kertaa lisää, Make korjasi, – tai jos oikein muistan, kolme.

– Ai niin...

– Mutta niin Lapamake silloin sanoi: torstai ja perjantai vapaaksi, pitkä viikonloppu.

Veijo Muusi laskeutui verkkaisesti ikkunalaudalta jaloilleen ja asettui tuolilleen. Miehen otsa rypistyi tiukkaan ruttuun, ja hän rapsutti päälakeaan niin että kevyt hilsepilvi pöllähti ilmoille. Hän katsoi Jakkea ja Makea hyvin vakavana.

– Minä muistin teidän joskus puhuneen Lapamake-talkkarista, Muusi aprikoi samalla kun hän selasi pape-reitaan, – vanhoja kunnan talonmiehiä kun on enää harvassa. Jäi mieleen.

– Meidän koulussa on talkkari ja hyvä onkin! Jakke sanoi.

– Lapamake kyllä osaa hommansa, Make jatkoi.

– Kaikki tykkäävät hänestä.

– Juuri siksi kutsuin teidät tänne, jos vaikka nokkelina poikina keksisitte jotakin, Veijo Muusi sanoi.

– Näin pystyn nippa nappa kiertämään vaitiolovelvollisuutta, koska olette tavallaan todistajia, lähestulkoon ainakin. Toisaalta murhatutkimuksessa melkein kaikki keinot ovat sallittuja... mutta ainoastaan rakkaudessa ihan kaikki, kuten taannoin Minnan kanssa, kun aivan yllättäen...

– Murhatutkimus! Mikä ruumis? Miksi puhut murhasta? Jakke kysyi. – Nyt Minna-jutut sivummalle!

– Vene siis ajelehti, Make täsmensi.

– Typötyhjänä, Muusi jatkoi. – Ruumista ei ole vielä löydetty.

– Ihmettelen samaa kuin Jakke: kuinka poliisi voi epäillä henkirikosta, jos ei ole ruumista? Make kysyi.

– Mistä ihmeen murhatutkimuksesta oikein on kysymys?

– Niin! Jakke säästi.

– Aloitan ihan alusta, Veijo Muusi sanoi pitkään huokaisten.

– Selvä, Make sanoi ja nappasi pöydältä tyhjän paperin sekä kynän, Jakke höristeli korviaan pää kallallaan.

– Marko Laaksonen soitti viiden aikaan tänä aamuna hätäkeskukseen, siis 112:een, että joku tunkeutui hänen kesämökkiinsä veitsen kanssa, Muusi sanoi. – Jos ihan tarkkoja ollaan, puhelu tuli kello 05.07.

– Seitsemän yli viisi aamulla, Make sanoi ja kirjasi täsmällisen ajan muistiinpanoihinsa.

– Yhteys katkesi saman tien, jo muutaman sekunnin kuluttua, Muusi jatkoi. – Sen koommin miehen puhelimeen ei ole saatu yhteyttä eikä sitä siksi voi paikantaa. Hätäpuhelu kuitenkin jo noin lyhyenäkin ehti paikantua sinne kesämökille sillä tarkkuudella kuin niissä olosuhteissa voi.

– Miksi poliisi ei mennyt sinne heti? Jakke kysyi.

– Meni toki. Tietysti asiaan suhtauduttiin vakavasti. Poliisi kävi siellä heti kun kerkesi, aamulla seitsemän korvilla, mutta mökiltä ei löytynyt ketään ja venekin oli poissa.

– Melkein kahden tunnin päästä soitosta, Jakke äimisteli. – Kesti aika kauan.

– Sille löytyy pätevä selitys, Muusi sanoi. – Nimittäin kyseiselle mökille ei mennä ihan noin vain. Kerron siitä myöhemmin lisää.

– Hyvä on, Jakke sanoi.

– Johtopäätös? Make kysyi.

– Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin jäädä odottamaan, että jotakin uutta ilmaantuisi. Myös aiheeton hätäpuhelu kävi poliisin mielessä, niitä kun aina aamuöisin tulee, Marko Laaksosen puhe oli sammaltanut ikään kuin mies olisi ollut humalassa, jopa ihan umpituiterissa.

Make kirjoitti faktoja muistiin ja pudisteli päätään.

– Lapamake puhuu aina vähän sössöttämällä, Jakke sanoi, – eikä varmasti ollut humalassa.

– Poliisi ei tiennyt sitä, Muusi sanoi. – Miten niin puhuu aina sössöttämällä?

– Hänellä on jonkinlainen synnynnäinen puhevika, Make täsmensi. – Ja sitä paitsi hän ei käytä alkoholia lainkaan.

– Absolut, Jakke sanoi ylpeyden häivä äänessään vähän sinnepäin muistamansa sivistyssanan johdosta.

Yhtäkkiä Harjun Vesilinnan tornista alkoi kuulua poliisitaloon *Laulu synnyinseudulle*, iltasoitto täsmälleen kello kahdeksalta. Soitto pääsi kulkemaan muutamana sadan metrin päästä Harjulta Kilpisenkatua alas

vapaasti Veijo Muusin työhuoneen ikkunasta sisään. Muusi avasi tuuletusikkunan kokonaan.

– Hieno hetki aina, Muusi sanoi ja hänen silmänsä alkoivat kiiltää. – Aulis Raitalan sävellys, trumpetissa Torsten Lindfors. Hetken aikaa nuotin vierestä vihellelyään Muusi sanoi: – Ette varmaan tienneet näitä faktoja?

– Ei mitään hajua, Jakke sanoi.

– No hyvä, että valistin, Muusi sanoi vielä viipyvin katsein. – On tärkeää tuntea kotikaupunkinsa asiat.

– Kiipeäkö Torsten torniin joka ilta soittamaan? Jakke kysyi ja alkoi puhaltaa ilmatrumpettia venttiilit solmussa. – Kohtuullisen hyvät työajat: vähän yli minuutti päivässä ja ainoastaan kesäisin.

– Nauhalta se tulee, Muusi sanoi.

– Vielä paremmat työajat. Torsten voi kuunnella kotonaan, kun on tornissa töissä, Jakke päätteli.

– On tästä koulussa puhetta ollut, Make sanoi Jakkea merkitsevästi vilkaisten. – Kuukauden tämä vielä soi, syyskuun loppuun.

– Aha, Veijo Muusi sanoi.

– Ai niin, Jakke oli muistavinaan.

– Ja sitten joulunpyhinä Harjulta kaikkaa Armas Maasalon *Hiljaa, hiljaa joulun kellot kajahtaa*, Make nokitti.

– Oho, Veijo Muusi sanoi. – Tuota taas minä en tiennyt. Olet näemmä ollut koulussa hereillä.

Jakke katsoi Makea silmät ihmetyksestä ymmyr-

käisinä ja oli jo avaamassa suutaan jatkokysymykseen Harjun soitoista, mutta Make ehti kysyä ensin:

– Mutta palattaisiinko itse asiaan, murhaan?

– Joo, Jakke sanoi ja ilmatrumpetti hävisi hänen huuliltaan yhtä nopeasti kuin oli niille ilmestynytkin.

– Ei tästä muuten tule yhtään mitään, Make sanoi väkevästi ja katsoi Muusin jo kuivuneisiin silmiin.

Veijo Muusi veti syvään henkeä ja sanoi:

– Olet Make oikeassa, emme voi ajautua harhapoluille.

Veijo Muusi muisteli hetken aikaa hömelön oloisena, mitä jo oli aiemmin kertonut ja jatkoi totisin ilmein:

– Sitten jutussa tapahtui ratkaiseva käänne. Nimitäin vene löytyi tyhjänä Keiteleeseen vesiltä noin kolmen maissa iltapäivällä, eli siis vain muutama tunti sitten, mutta Marko Laaksosta ei mistään.

– Mistä vene löytyi? Make kysyi.

– Ja kuka sen löysi? Jakke jatkoi vakavana.

– Alle kilometrin päästä mökistä, Muusi sanoi otsanahka vieläkin enemmän kurtussa kuin aikaisemmin, jos mahdollista. – Veneen löysi paikallinen kalastaja, joka tuntee ne rannat yhtä hyvin kuin minä tunnen minun Minnani, eli mennen tullen ja läpikotaisin: jokaisen lahden ja suvannon, merimerkit, kivet sekä karikot, myös reitin ulkopuoliset vaarat ja tyrskyjen haasteet.

– Nimi? Make kysyi jämäkästi, kun Veijo Muusin katse taas alkoi sumentua romanttiseksi harhailuksi.

– Mies on koko pitkän ikänsä kolunnut niitä rantoja.

– Kuka siis? Make suorastaan vaati.

– Yksi Illu, Muusi sanoi. – Hän näki veneen rannassa ja ilmoitti poliisille.

Make jatkoi asioiden yksityiskohtaista kirjaamista.

– Vene oli täyttynyt puolilleen ja pohjatappia ei näkynyt, Muusi jatkoi. – Tarkemmin sanoen se oli ajautunut rantaan ja tullut juuri sopivasta suunnasta.

– Mistä tiedät? Jakke epäili.

– Marko Laaksosen soutuvene oli killunut rannassa kylkeään kiveen kilkat.

– Lapamaken vene? Jakke varmisti.

– Aamulla järvellä vallitsee hiljaisuus, paitsi tietenkin linnut ja muu luonnon hölinä, mikä tähän aikaan vuodesta vielä kuuluu, mutta tuommoinen uusi, erikoinen ääni oli ottanut Illun tarkkaan korvaan ja hän oli osannut paikalle. Veneen kunnan kannalta onneksi nyt ei ole pahemmin tuullut. Mutta niiden vähäistenkin tuulten ja satunnaisten puhurien suunnasta ja voimakkuudesta päättelimme heti, että kyseinen vene oli tullut mökin suunnasta.

– Lapamaken mökiltä?

– Juuri sieltä. Mutta tietenkin on mahdotonta arvioida, mitä veneessä oli tapahtunut ennen rantautumista.

– Mistä te tiedätte, että se oli juuri hänen veneensä? Make kysyi ja pyöritteli kynää sormissaan.

– Perään oli maalattu veneen nimi: Lapamake III, Muusi vastasi ja käänsi katseensa lattiaan, – eli erehtymisen mahdollisuutta tuskin on. Vene kuuluu Marko Laaksoselle, siitä poliisi on varma.

– Vai niin, Make sanoi hiljaa ja tunsi, kuinka kylmät väreet vilistivät pitkin selkää aina jokaisen varpaan päähän saakka. – Lapamaken vene.

Veijo Muusi nyökkäsi allapäin.

– Jos puukkomies oli pakottanut Lapamaken veneeseen ja sitten... Jakke sanoi synkällä äänellä ja painoi posket kämmeniinsä sulkien samalla silmänsä.

– Me selvitämme, mitä kesämökillä tai sittemmin veneessä on tapahtunut Marko Laaksosen ja tämän toistaiseksi tuntemattoman henkilön välillä.

– Kenen siis? Jakke kysyi.

– Murhaajan, Muusi totesi kylmästi. – Poliisin velvollisuus on tutkia asia perin pohjin.

– Kaikelle voi vielä löytyä jokin luonnollinen selitys, Make aprikoi. – Eivät nämä tiedot vielä murhaa tee eivätkä kenestäkään murhaajaa, eivät ainakaan minun mielestäni.

– En minäkään usko murhaan, Jakke sanoi.

Veijo Muusi pyöritti päätään hyvin hitaasti, katsoi poikia ja totesi kolkosti:

– Olen toista mieltä teidän kanssanne, ihan eri pataa. Ja minulla löytyy siihen syy.

– Kuinka niin? Make kysyi jo epätoivoinen katse silmissään. – Mikä syy?

Veijo Muusi kohensi ryhtiään ja ilmiselvästi valmistautui sanomaan jotakin vaikeaa.

Syntyi hiljaisuus, joka kesti minuutin pari.

Sitten Veijo Muusi sanoi varovaisin äänenpainoin, lähestulkoon tavuttamalla:

– Veneestä löytyi veriroiskeita.

Jakke ja Make katsoivat toisiaan, mitään sanottavaa ei syntynyt kummankaan suuhun.

Sitten Veijo Muusi jatkoi notkeammalla puheella ilman tavutusta:

– Minut hälytettiin selvittämään asiaa ja Ismo Tuutunen tulee minulle huomenaamuna kaveriksi.

– Isse? Jakke kysyi.

– Tuutus-Isse, Make varmisti.

– Sama mies, Muusi sanoi. – *Old time Isse.*

– Hyvä homma, Jakke sanoi.

– No ei kai ainakaan paha, Make sanoi. – Ei kai?

– Veriroiskeet veneessä koituivat viimeiseksi niitiksi tämän jutun harkinnassa, että tuleeko kunnan poliisijuttua ensinkään. Mutta näillä alkutiedoilla jäljelle jäi vain ja ainoastaan yksi vaihtoehto: perusteet riittävät epäillä henkirikosta.

– Missä se kesämökki sijaitsee? Make kysyi totisena.

– Lapamake ei koskaan puhunut siitä sen kummemmin. Sen verran jäi mieleen, että jonkun ison järven rannalla se on.

– Ei kun puhuipas, Jakke korjasi, – joku S-alkuinen paikka täällä Keski-Suomessa.

- Sumiainen, Veijo Muusi sanoi. – Keitele-järvi.
- Mitä me voidaan tehdä? Miksi me ollaan nyt täällä poliisiasemalla?
- Ajattelin, että jos selvittelisitte huomenna koululla asioita vaivihkaa. Etsisitte johtolankoja tai vihjeitä. Rauhoitetaan tilannetta, mennään myyräntyöllä.
- Ilman muuta, Make sanoi.
- Helppo nakki, Jakke sanoi.
- On parempi, että poliisi ei tule tutkimaan koululle, Muusi sanoi tomerasti, – ainakaan vielä.
- Miksi? Jakke kysyi.
- Vakavan rikoksen tutkinnan alkuvaiheessa on viisainta edetä hissukseen ja varoa visusti, etteivät turhat huhut ala levitä. Huhut ovat myrkkyä tutkinnalle, sotkevat kaiken.
- Hyvä on, Make sanoi.
- Hys, hys, Jakke jatkoi etusormi huulillaan.
- Toki me sitten tutkitaan myös koululla, jos se myöhemmin osoittautuu tarpeelliseksi, Muusi lisäsi.

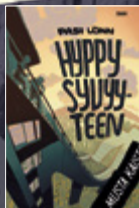

KESÄ VETELEE VIIMEISIÄÄN, MUTTA MISSÄ VETELEE JAKEN JA MAKEN KOULUN TALONMIES, "LAPAMAKE"?

Konstaapeli Veijo Muusi pyytää poikia apuun, sillä Lapamake on kadonnut Keiteleellä, ja kaikki merkit viittaavat henkirikokseen. Tapaus vie heitä pitkin maakuntaa, poliisiveneen hurjaan kyytiin ja henkeäsalpaaviin tilanteisiin. Mukana menossa on myös värikäs persoona Ismo Tuutunen: älyttömän villi autokuski mutta erinomainen poliisi. Tutkimusten edetessä poikia alkaa ihmetyttää aavemainen hahmo, joka hilluu autiomökin liepeillä...

Vetävä nuortendekkari on koukuttava ja uskottava – kirjailija Pasi Lönn onkin toiselta ammatiltaan poliisi. Vauhdikkaat kaverukset Jakke ja Make ovat jo tuttuja Lönnin aiemmista kirjoista. Tässäkin seikkailussa jännitys on kutkuttavaa ja huumori hurttia.

Lue myös:

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 183479

N842

ISBN 978-951-31-8347-9

